

INKIJK EXEMPLAAR

Bloedband

Rick Gemma

uitgeverij Partizaan

 datawyse

Bloedband

Bloedband

Rick Gemma

Pseudoniem van:

Katrien Dierick, Hans van Gemert, Dana Martens

Omslagfoto en -ontwerp: Christa Jacobs

© 2019

Alle rechten zijn voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar worden gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of op enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Uitgeverij Partizaan & Datawyse

ISBN: 978-94-6380-293-2

Bloedband

Rick Gemma

Het straatje ziet er nog precies hetzelfde uit als vroeger. Het lijkt alsof de tijd hier al die jaren heeft stilgestaan, alsof elke poging tot moderniseren bij het hoekje wordt ontmoedigd om verder te gaan. De tegels van het trottoir zijn nog even ongelijk als toen, hier en daar steekt een polletje gras eigenwijs de kop op. In de goot slingert zoals altijd wat zwerfafval in het rond, een verfrommelde chipszak, enkele blikjes, verpakkingen van een afhaalrestaurant en meer van dat soort spul. Er staan geen auto's in de straat behalve een nogal antiek aandoende bestelauto, als herinnering aan betere jaren. Bruine roestplekken ontsieren de vuil grijze lak, de voorbumper wijst aan één kant treurig naar de grond. De banden zijn leeg, het rubber is verduurd. Ik vraag het me af, hoe lang zou het geleden zijn dat die wagen van zijn plaats is geweest?

Nee, de straat is nauwelijks veranderd. Misschien hangen de huizen nog wat schever en vermoeider tegen elkaar dan ze altijd al deden. Hier en daar sluiten stalen rolluiken de buitenwereld resoluut maar tijdelijk buiten, op andere plaatsen zijn de ramen en deuren met bakstenen of houten panelen permanent ontoegankelijk gemaakt. Er is natuurlijk de onvermijdelijke graffiti, in de vorm van grove letters en nauwelijks leesbare leuzen, waardoor de ontluisterende sfeer van verval nog eens extra wordt onderstreept. Ik kan een opkomende huivering maar nauwelijks onderdrukken.

Het is moeilijk me voor de geest te halen hoe ik hier als klein jongetje heb gespeeld. Ook dat is veranderd. In deze straat hoef je geen spelende kinderen meer te verwachten, hooguit zal je hier een oude man of vrouw zien die schuifelend een rollator voor zich uitduwt of een boodschappenkarretje met zich meezeult. De mensen, de huizen, de straat, ze lijken in een andere dimensie te leven. Het is alsof ze de grens van leven en dood al zijn gepasseerd. Dat is achter de overgebleven gordijntjes ongetwijfeld wel anders. Ik ben er zeker van dat elke beweging hier oplettend en nauwgezet wordt geregistreerd. Elke centimeter die mijn auto aflegt is voor de toeschouwers van belang. Later zullen bij koffiekranstjes alle details in geuren en kleuren met elkaar besproken worden.

Langzaam rijd ik verder tot ongeveer halverwege de straat, het doel van mijn reis. Vlak bij het oude winkeltje rem ik af en ik parkeer mijn auto. Het winkeltje, het roept heel wat bij me op. Even aarzel ik nog, dan haal ik diep adem en stap uit. De straat lijkt uitgestorven en dood, maar ik weet dat op dit moment van achter de vrouwentongen voor de vensters een uitbarsting van nieuwe energie plaatsvindt. Ik ben een dankbaar onderwerp van gesprek. Een mooie, redelijk nieuwe auto zoals die van mij is een zeldzaamheid in deze buurt. Vergeleken met de gemiddelde leeftijd in deze straat ben ik met mijn veertig jaar nog jong, fris en fruitig. Ik vraag het me af, zou er iemand zijn die me herkent? Ik verwacht van niet, het is te lang geleden en ik ben te veel veranderd. Volwassen worden, er is geen ontkomen aan.

Een uithangbord heeft het winkeltje niet, er staan zelfs geen letters op de ramen. Dat is ook niet nodig, buurtbewoners wisten precies wat er te halen was en buitenstaanders waagden

zich hier nooit. De enkeling die hier al dwalend per vergissing terecht kwam liet het bij die ene keer. Voor de vuile etalageruit blijf ik staan. In de weerspiegeling zie ik dat mijn baardje nodig eens moet worden bijgeknipt. Nou ja, waar haal ik op dit moment zo'n gedachte vandaan? Eigenlijk weet ik het antwoord daarop wel, het is allemaal uitstelgedrag. Ik dwing mijn ogen zich te focussen en zie de voorwerpen die achter het glas stoffig liggen te wachten op tijden die nooit zullen komen. De meeste prijskaartjes lijken leeg, de zon heeft de met de hand geschreven prijzen geheel doen verbleken.

Waarom aarzel ik toch zo? Hier buiten hoef ik immers geen antwoorden te verwachten, daarvoor zal ik naar binnen moeten. Het briefje was duidelijk genoeg, ik ken de tekst uit mijn hoofd. *Martin, het is tijd voor de waarheid. Het is tijd dat ik je alles vertel.* En hier sta ik dan, vechtend om de drempel van het verleden over te stappen. En elke vezel in mijn lijf schreeuwt me toe om weg te gaan en nooit meer terug te komen, zoals ik mezelf destijds had voorgenomen. Maar het is de beloofde waarheid die me intrigeert. Ik haal nog eens diep adem en duw de winkel deur open. Een rinkelende bel verraad mijn binnenkomst.

Resoluut stap ik over de drempel. De geur van lavendel dringt mijn neus binnen, het brengt meteen een vergeten herinnering naar boven. Een aangename. Aan moeder. Alhoewel ze nog jong was toen ik haar de rug toekeerde, was toen al te zien hoe het leven haar getekend had. Aan haar gerimpelde gezicht, haar veel te vroeg grijs geworden haren en haar gekromde lijf. In mijn gedachten slaat ze haar knokige armen om me heen, drukt me stevig tegen zich aan, zegt me dat alles goed gaat komen, zegt me, dat ik later, veel later alles zou begrijpen. *'Pas*

wanneer de tijd daarvoor rijp is, zal ik je de waarheid onthullen. Voor nu, mijn lief, voor nu is het enige wat telt mijn onvoorwaardelijke liefde voor jou.' Ik hoor het haar gewoon zeggen, met haar zachte en warme fluisterstem, die haar werkelijke leeftijd verraadde, jong en ingetogen. En dan die natuurlijke wolk om haar heen, altijd rook ze naar lavendel. Verrast verschijnt er zowaar een glimlach rond mijn mond. Een beetje jammer dat er geen getuigen van zijn. De herinnering vervaagt, lost op in het niets. Hierbinnen is geen enkele levende ziel. Niemand te zien. De winkel lijkt verlaten.

'Vollek!' De echo galmt door in mijn hoofd. Het klinkt vreemd, mijn stem, het is net alsof een ander roept. Ben ik helemaal voor niets naar dit godverlaten oord gekomen? Geagiteerd haal ik het briefje uit mijn binnenzak, vluchtig lees ik wat ik al wist. Jawel. Vandaag. Ik kijk op mijn mobiel om de tijd te checken. De afgesproken plaats en tijd heb ik goed. Enigszins teleurgesteld wil ik me omdraaien. Zo snel mogelijk weer weg, nog één keer laat ik mijn blik door de winkel gaan. De reuk van het kruid vermengt zich met een verdorven lucht. Spelen mijn zintuigen een smerig spelletje met me? Mijn oren zet ik op scherp. Verbeeld ik me haar stem te horen? Haar warme fluistering. Iets meer doorleefd, maar toch. Nee, het is slechts een fata morgana van vervlogen herinneringen.

Op het moment dat ik de teleurstelling achter me wil laten en de klink van de deur pak, zie ik iets over de vloer van het winkeltje gaan. Het trippelt en heeft een staart, is het een rat? Nee, daar is ie te klein voor. Met mijn ogen volg ik het diertje dat snel in een gat onder de toonbank schiet. Even blijf ik staren naar de kier in het hout. Dan valt mijn blik op een rode vlek, net achter de toog. Een tweestrijd woedt in me. Nog

steeds ligt mijn hand op de deurklink. Het lukt me niet hem naar beneden te drukken. *Vluchten, luister naar je intuïtie, niet omkijken, rennen. In de auto. Naar de veilige bewoonde wereld.* Voor mijn gevoel sta ik daar vastgeklonken, niet in staat helder te denken, verkleefd met waanbeelden, duistere schimmen uit het verleden. Uit mijn verleden. Uiteindelijk laat ik mijn nieuwsgierigheid de boventoon voeren. Het lukt me weer te bewegen. Traag loop ik naar de toonbank. Ik voel de hartkloppingen tot in mijn keel. De vlek lijkt groter te worden, maar dat kan ook gezichtsbedrog zijn. Dichterbij gekomen zie ik het mes achter de toonbank op de grond liggen. Ik slik een brok weg. Een akelig voor gevoel stroomt door mijn aderen, de haartjes op mijn armen staan recht overeind, ik ril. De neiging om het mes op te pakken kan ik nog net onderdrukken. Er zit bloed aan, het glimt nog. Iemand speelt een gevaarlijk spelletje, in toeval geloof ik al lang niet meer. Hier is iets echt mis, mijn hand gaat naar mijn zak om mijn mobiel eruit te halen. In trance vinden mijn vingers de juiste toetsen voor het alarmnummer en net als ik op het telefoontje voor contact wil drukken klinkt de winkelbel.

Ik vergeet heel even wat ik van plan was en draai met een ruk mijn hoofd om. Een oude man staat me vanuit de deuropening aan te kijken. De winkel deur biedt me voorlopig nog een vluchtweg naar buiten, naar het heden. Maar het verleden klemmt zich aan me vast en zorgt ervoor dat ik het niet op een lopen zet. Er raast een wervelwind van gedachten door m'n hoofd. Rennen, blijven, bloed, mes, moord? Maar ook: wie is die man? En wat als hij denkt dat ik iets te maken heb met het besmeurde mes achter de toonbank? Waarom blijft hij daar nou staan en zegt hij niets? Ik verberg mijn onzekerheid in de

schemering van het peertje dat boven de toog hangt. *Verman jezelf, kom op, je bent geen kind meer.*

'Mijn oude ogen liegen niet,' kraakt de oude heer langzaam. Zijn stem voelt vertrouwd en toch weer niet. Er loopt een rilling over mijn rug, al heeft dat waarschijnlijk niet alleen iets met zijn stem te maken. Ik wil hier weg. Nu. Meteen.

'Weet je niet meer wie ik ben? Echt niet? De kleine Martin is ondertussen een grote jongen geworden, een man. Ik had je meteen herkend toen je uit je wagen stapte. Een dure wagen, zo blijkt. De wereld buiten het dorp zal je vast beter bevallen.' Ik heb nog steeds geen flauw idee wie er voor me staat. Daar heb ik altijd al een hekel aan gehad. Het overkomt me af en toe dat iemand me op straat bij de voornaam aanspreekt en heel hartelijk op mijn schouder klopt en dat ik dan schoorvoetend moet toegeven dat ik geen benul heb van waar ik die persoon zou moeten kennen. Beschamend, ik zweer het je. Nu wijt ik het aan de tand des tijds, dat is niet zo gek na al die jaren. Jaren die ik probeerde te vergeten, jaren waarvoor ik ben weggevlucht. Tot die brief in de bus zat. Nog zoiets, het was al decennia geleden dat ik nog een met de hand geschreven brief had ontvangen. En ook al probeer je dingen uit je geheugen te wissen, nare situaties in een donker hoekje in je achterhoofd op te bergen, blijven er steeds herkenningpunten aan je kleven. Zoals het handschrift van moeder, ik wist al voor ik de omslag openscheurde dat zij het was die me iets had toegestuurd.

'Je moeder heeft het me verteld. Van de brief. Ze hoopte dat je zou komen. De arme vrouw wist niet of je genoeg lef zou hebben om je gezicht te laten zien na al die jaren. Je hebt haar veel verdriet gedaan, ik geloof dat je toen nog te jong was om de impact van je daden voldoende te kunnen inschatten. En ja,

Bloedband

Rick Gemma

Martin de Klein werd als kind geadopteerd door Sonja, met wie hij een goede band opgebouwd heeft. Op 40-jarige leeftijd krijgt hij een brief van zijn biologische moeder waarin ze zegt dat het tijd is om hem de waarheid te vertellen. In haar woning vindt hij in plaats van zijn moeder een bebloed mes. Martin vermoedt het ergste. Wordt hem een moord in de schoenen geschoven? Wie kan hij in vertrouwen nemen? Martin ontdekt dat niets is zoals het altijd leek. Is het niet beter het verleden te laten rusten?

Rick Gemma is het pseudoniem van het schrijverstrio Katrien Dierick, Hans van Gemert en Dana Martens. Via een blogsite kwamen ze met elkaar in contact en deelden hun passie voor schrijven. Na hun debuutroman 'Ontspoord' kregen ze de smaak pas echt te pakken. 'Bloedband' is hun tweede roman.

